

OSL series presents: In conversation

This conversation took place May 28th at The Vigeland Museum (Oslo), between artist Per Barclay and Vigeland Museum director Jarle Strømmodden.

The shape of a house first appeared in Per Barclay's work in 1991. On the occasion of exhibitions in both Turin and Nice, he presented a modified greenhouse with water trickling down the interior of its glass walls. The first house was followed by number of similar shapes, all based on the simple greenhouse intended for the garden. As well as water, Barclay is known for using oil, blood, milk, wine, asphalt, light and drums in his work. These all have their respective - and sometimes coincidental - meanings, thus providing an ultimately necessary dimension to the work.

JS: What attracted you to the greenhouse; a house of glass and steel?

PB: In one way, it is an extension of the oil-room photographs that I did in 1989. As an audience, you are always on the outside with no option to step into it. To some extent, the greenhouse is a three-dimensional version of the oil room where the continuous relationship between the inside and outside, the active and the passive, always is present. The basic elements that I use; the house as a shape is supposed to protect; the water as an element that brings life - both additionally contain a destructive force.

Speaking of destructive, I recall a greenhouse presented at the now discontinued Galleri Wang. It contained a brightly lit industrial lamp and a floor made of concrete. To me it was a fascinating piece of work that provided both a sense of life as well as a destruction. In your current exhibition at OSL contemporary one finds a glass house placed in a wooden tub filled with water. The water cycles through the construction. Can you speak about your thoughts on this new work?

At first glance, I want the work to be welcoming, however the extended reality is that I want the work to create a tension, or uncertainty, with the viewer. I want the work to be ambiguous.

Throughout the years you have used different types of liquids, but mainly oil. What are your thoughts with regards to this?

In certain instances it has been situational. When I made the installation in the slaughterhouse it was natural to use blood. Different fluids have different meanings and connotations, and sometimes my choice is coincidental. To me, water represents both life and death. The oil has a multitude of meanings; it represents

money, production, destruction, however also the infinite history of the fossil. Milk is nutrition, however can of course also illustrate milk-white skin. Blood is, like water, a symbol of both life and death. I do admit that I prefer working with oil, mainly as it gives such a strong effect both through the reflections and the sense of depth that it creates.

How did the oil rooms originate? Where was the first room you produced?

The first room I produced (in 1989) was an experiment, and the result sort of a coincidence. The title, however, "Dutch Interior" - was very deliberate. I wanted the small, empty room to resonate the Dutch church interiors from post-reformation times. The Northern European church interiors from the time of Protestantism and Calvinism, especially in the Netherlands, are true contradictions to what we know from the sumptuous 16th century Italy and Spain.

And following this work - was the world at your feet?

- No, not really, however in 1990 I received a commission by the editor of Artforum. He requested an art-work that could be reproduced in the magazine. To make a long story short, this work ended on the cover that same autumn. In many ways this was a turning point for my career, and it opened up the opportunity to expand and continue producing similar projects.

How was it to see so many of your works gathered at the retrospective at The Museum of Bergen, KODE?

It was really useful! Some of the works I had not seen in over 20 years. I have ongoing projects and seeing such a variation of older works, all in their beautiful frames, was really indicative. This is something I want to expand on, a project I want to continue. Throughout the exhibition period, the dialogue with KODE was very strong. Regardless of my partaking in this dialogue, the exhibition was thoughtful and well curated. The reunion with older works will prove helpful to my work in Palermo for Manifesta, and upcoming exhibition in Bologna, 2019.

How do you select your rooms?

- It is situational. The Artforum work, as previously mentioned, was a commission. For an exhibition in Bologna I was also asked to make an oilroom -and I asked myself; what interests me about Bologna? What type of room would be site specifically interesting? I once received an inquiry from a gallery in Geneva to make an oil installation, and I asked them to find me a bank. That was easy. These days I am in the fortunate situation of vast opportunity, however at the same time it is important to be selective. At the end of the day it is key to find a room that suits me- as well as the situation. In some cases it might also be that I like the architecture or history. This was the case with the Sta. Catharina d'Allessandria.

How do you relate to the relationship between contradictions and creation of tensions?

Both have been, and still are, important to my practice, however these days the contradictions are more prominent than the tensions. Then again one cannot stray from the fact that things, experiences, references and preferences change. They do not disappear, but they do get another kind of attention, one that last for a shorter -or longer period.

Would you agree to call your art bodily?

In many ways, I do not use my body - at least not the same manner as Mirosław Balka, who let his own body dimensions define the core of his work. The body is generally a tool as well as measure. Most of my sculptures and installations relate to the body and to the bodily functions. The drum may represent the heart and heartbeat; the various fluids can symbolize those of the body, the house is the shield that protects. The bivouac I made was more symbolic than practical. I was more concerned with the material and the shape than the practical function. However, to me, the most important aspect of my work all is how the viewer experiences and encounters these objects.

OSL series presenterer:**Kunstnersamtale mellom Per Barclay og Jarle Strømmodden, direktør for Vigeland-museet**

Første gang Per Barclay anvendte husformen i sitt kunstneriske univers var i 1991. I forbindelse med utstillinger i både Torino og Nice presenterte han et modifisert drivhus med vann. I kjølvannet av dette fulgte en rekke tilsvarende husformer, basert på det enkle og elementære drivhuset for hagen. I tillegg til vann som et element, har han benyttet olje, blod, melk, vin, asfalt, lys og trommer, bare for å nevne noen få elementer. De besitter sine respektive – og av og til sammenfallende – betydninger og gir på den måten en nødvendig dimensjon til verket.

JS: Hva var det som fikk deg til å interessere deg for denne husformen av glass og stål?

PB: Du kan se det i forlengelsen av de fotografiene av oljerom som jeg gjorde blant annet i 1989. Som betrakter står man alltid utenfor og kan ikke annet. På en måte er drivhuset en tredimensjonal versjon av oljerommene hvor forholdene mellom det indre og ytre, det aktive og passive er tilstede. Det er jo helt basale elementer jeg benytter, som at huset som form er noe som beskytter og vannet er noe som er livgivende, men det har også destruktive krefter i seg.

Ja, apropos det destruktive; jeg husker fremdeles drivhuset i nå nedlagte Galleri Wang som hadde en sterkt lysende industrilampe og et gulv av asfalt. Det var kort og god ikke liv laga, men for meg var det et fint og fascinerende verk som hadde i seg både det livgivende og destruktive. Det foreløpig siste verket er huset som står i et kar med vann, hvor vannet resirkuleres. Hvilke tanker har du om dette verket?

Jeg ønsker at det ved første øyekast skal være innbydende. Men i forlengelsen av det, så ønsker jeg at det, ja alle arbeidene, egentlig, skal skape en spenning eller usikkerhet hos betrakteren. Jeg ønsker at arbeidene har denne tvetydigheten i seg.

Opp gjennom årene har du brukt ulike typer væsker, men mest av alt olje. Hvilke tanker har du gjort deg om dette?

Det har i noen sammenhenger vært situasjonsbetinget. Da jeg lagte serien fra slaktehus var det naturlig å benytte blod. Men de ulike væskene har ulike betydninger og konnotasjoner, men av og til er de også sammenfallende. For meg representerer vann både liv og død. Oljen har mange betydningslag, i den forstand at den representerer penger, produksjon, destruksjon, men den viser også til en uendelig lang forhistorie ved å være fossilt. Melken er næring, men den kan selvsagt også illustrere melkehvitt hud og blodet er, ja som vannet, symbolet for både liv og død. Nå kan jeg jo si det, da, at det å arbeide med olje har vært foretrukket fordi den har gitt best effekt med tanke på refleksjonen og fornemmelsen av dybde.

Hvordan oppsto rommene? Hva var det første du gjorde?

Det første rommet som jeg gjorde i 1989 var et forsøk fra min side, og resultatet en slags tilfeldighet. Tittelen derimot – «Dutch Interior» – var en bevisst handling fra min side. Jeg ønsket at det lille, nakne rommet skulle ha en forbindelse til nederlandske kirkeinteriører fra tiden etter reformasjonen. De nordeuropeiske kirkeinteriørene som er fra tiden med protestantisme og kalvinisme, spesielt i Nederland, er virkelig motsetninger til det vi kjenner fra det overdådige 1600-tallets Italia og Spania.

Etter det – da lå verden for dine føtter?

Nei, ikke helt, men jeg fikk en henvendelse fra redaktøren av Artforum i 1990. Han bestilte et verk som kunne gjengis i bladet og, for å gjøre en lang historie kort, så endte det på forsiden av bladet høsten 1990. Dét var på mange måter et vendepunkt og gjorde det lettere for meg å få gjennomført andre, lignende prosjekter.

Hvordan var det å se den samlingen av bilder i Tårnsalen i KODE Bergen?

Det var nyttig! Jeg hadde ikke sett flere av dem på 20 år. Jeg har jo pågående prosjekter og det å se dem

i denne bredden, og i de fine rammene, det var et både nyttig og viktig korreks for meg. Dette er noe jeg vil bygge videre på. Jeg må si at dialogen med KODE var god hele veien og jeg synes – selv om jeg er part i saken – utstillingen var gjennomtenkt og godt komponert. Jeg merker at gjensynet blir nyttig for mitt arbeid med både Manifesta på Sicilia og en utstilling jeg skal ha i Bologna i løpet av 2019.

Hvordan foretar du et valg av rom?

Det er litt situasjonsbetinget. Artforum, som jeg nevnte, var et bestillingsverk. Til utstillingen i Bologna har jeg også fått en forespørsel om å lage et oljerom. Da må jeg spørre meg selv; hva er interessant for meg i Bologna? Hvilket rom, eller hvilke type rom, vil jeg finne interessant til et slikt prosjekt? Da jeg fikk en henvendelse fra et galleri i Genève om å lage et oljerom ba jeg dem ganske enkelt om å finne en bank til meg. Det er jo ikke verre enn dét.

Nå er jeg heldigvis i den situasjonen at mulighetene er åpne, men samtidig er det viktig å holde tilbake. For meg er det tross alt viktig å finne et rom som passer, både for meg og for situasjonen. Det kan være noe så enkelt som at jeg liker arkitekturen eller det kan være historien, som den med Sta. Catharina d'Allessandria.

Hvordan forholder du deg til forholdet mellom motsetninger og spenninger?

Begge har, og har hatt, viktige plasser i kunsten min, men nå er nok motsetningene mer fremtredende enn spenningene. Men, det er jo ikke til å komme bort fra at ting, opplevelser, erfaringer, referanser og preferanser endrer seg. De forsvinner ikke, men de får en annen type oppmerksomhet, og dette kan vare for en kortere eller lengre periode.

Går du med på å kalle kunsten din kroppsarbeid?

Jeg bruker på mange måter ikke kroppen min – i det minste ikke på samme måte som Mirosław Balka, som lar sin egen kropps dimensjoner være utgangspunktet og styrende. Men, kroppen er et verktøy og en målestokk på et generelt grunnlag. Mange, de fleste egentlig, av mine skulpturer og installasjoner relaterer seg til kroppen eller kroppsfunksjoner. Trommen kan representere hjertet og hjerteslagene, de ulike væskene jeg har brukt kan symbolisere kroppsvæskene, huset er skallet som beskytter. Biuvakkene jeg en gang laget, var mer symbolske enn praktiske. Med dem var jeg mer opptatt av materialet og formen enn den praktiske funksjonen. Men, for meg blir noe av det viktigste hvordan betrakteren opplever og erfarer møtet med disse objektene.